

Back to roots

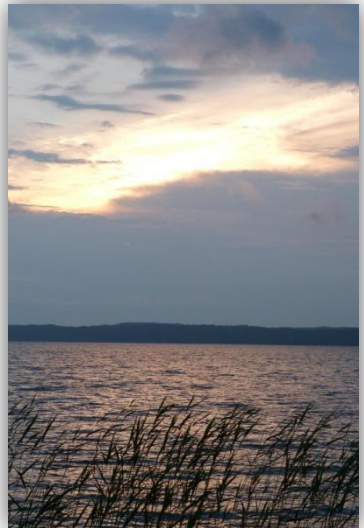
OSMANKÄÄM

1/2014

Sukuseura Tynys ry:n lehti

Matkakertomus Aasiasta jatkuu...

**Tapahtumista vuodelta 2013
ja ajankohtaista asiaa!**

*Kylän nuorin ja vanhin puurojuhlassa
Viuhkolassa 13.12.2013. Muisto Tynyksen
sylissä köllöttelee Stella Silovaara.*

Puheenjohtajan tervehdys

Toivotan Hyvää alkanutta vuotta 2014!

Puheenjohtajan nuija ei tunnu siirtyvän tutusta osoitteesta pois. Harkinnan jälkeen myönnyin siis ottamaan vastaan tarjotun pestin nyt jo menossa olevalle 2-vuotiskaudelle – siitäkkin huolimatta, että vakituisen toimenkuvani ohessa ajoittain saattaa tulla tilanteita, jolloin tehtävien sovittelu ja ajankäytön hallintakysymykset nostavat päätään. Mutta eiköhän tästä yhteistyöllä selvitä.

Mainittakoon siis heille, jotka eivät sitä mahdollisesti tiedä tai minua liikaa tunne, niin päätyöni on kansainvälisen logistiikan parissa. Matkapäiviä vuodessa tulee jonkin verran. Aiemmassa toimestani tuolla itärajan toisella puolen niitä tuli vielä kovasti enemmän mutta keski-ikä on kohdallani tuonut ainakin sen tosiseikan eteen, että toimistopäivät ovat jo ihan tervetulleita. Työnantajani on tätä nykyä VR Transpoint, tosin menneiden tai sanommeko ”näiden” aikojen seurauksena työnkuvani on muokkaantunut muutamaan kertaan, mutta kerätty kokemus on kuitenkin vielä pitänyt tiellä – tai paremmin sanottuna – raiteilla.

Sukuseuran hallitus on määritellyt kuluvalle kaksivuotiskaudelle tärkeimmäksi tehtäväksi jäsenmäärän kasvattamisen ja toiminnan saamisen mukaan kutsuvammaksi, kiinnostavammaksi. Viittaen tässä seuraavan sivun jäsenhankintaa

koskevaan kirjoitukseen, lukaiskaapa ja aktivoitukaa! Toiminnan elävöittäminen ja sitä kautta mielekkääksi saaminen ovat avainasioita. Tehkää ehdotuksia. Mikä kiinnostaa tai mitä olisi syytä olla Tynyksen sukuseuran toiminnassa? Jäsenistön määrä sekä toiminta ja sen mielekkyys ovat selkeästi sidoksissa toisiinsa!

Hallitus tulee tahollaan tekemään toimenpideohjelman sekä olemaan mukana sen toteuttamisessa v. 2014. Vuoden lopussa arvioimme tehdyt toimenpiteet ja saadut tulokset ja raportoimme niistä tuolloin jäsenistölle. Edelleen, tehkää siis ehdotuksia – hallituksen yhteystiedot löytyvät lehden lopusta taikka käykääpä sukuseuran uudistetuilla nettisivuilla!

Aktiivista otetta toivoen ja toivottaen,

Ari-Pekka Tynys

Kauneimmat joululaulut ja puurojuhla

Jo pari vuosikymmentä jatkuneen perinteen mukaisesti kokoontuimme joulupuorolle Viuhkolan vanhalle koululle 13. joulukuuta 2013. Myös Joulupukki kävi tervehtimässä nuorimpia sekä toki vanhempiakin lapsia ja vanhempia. Muutama joululaulukin kajahti iloisesti ilmoille!

Grattis!

Toiminnan aktivoimiseksi Sukuseura Tynyksen hallitus on kokouksessaan 2.1.2014 päättänyt, että tänä vuonna uudet jäsenet pääsevät mukaan sukuseuraan ilman rahallista kustannusta. Tarjous uusille jäsenille on voimassa 31.12.2014 saakka.

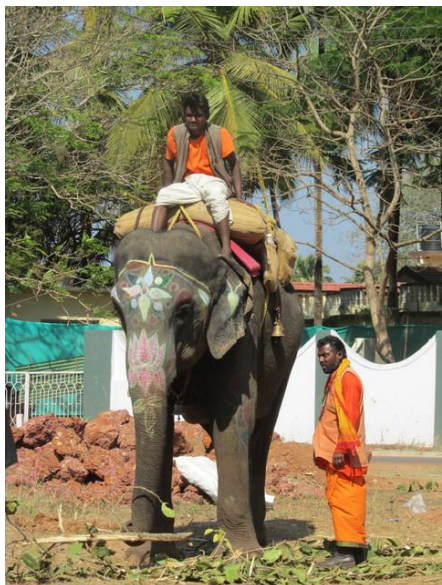
Sukuseuraan; hyvä asia tämäkin mutta ei toki näin pelkästään. Avainasioita ovat sukuseuran toiminta ja sen mielekkäisyys.

Toukokuun lopulla järjestämme jäsenistön aktivoimiseksi ja lisäämiseksi tähtäävään tilaisuuden, ts. aivoriihen. Jo tämän kirjoituksen perusteella voitte olla yhteydessä joko suoraan hallituksen jäseniin ja esittää mielenkiintonne järjestettävän tilaisuuden osalta, tai esim. uudistettujen sukuseuran sivujen kautta. Hallitus tulee myös suoraan olemaan yhteydessä eri sukuhaarojen edustajiin em. ideomistilaisuuden osalta.

Laittakaahan siis mietintämyssyt päähän tulevaa tilaisuutta ajatellen! Uusia ajatuksia ja ideoita toimintamalleista halutaan kuulla.

~ ~ ~ ~ ~

Tässä lehdessä olevia seesteisiä maisemia Lappalan ääreltä Valkealassa kuvasi Ella Hatara rippileirinsä aikana kesällä 2013

REPPUREISSU AASIAAN

osa II

Seppo, Putikon-Eskonpoika, ja Katri Pailos

20.1.

Juna halkoo tasankoa kiitäessään vastaanottamaan juuri nousevaa aurinkoa. Harjoittelemme Intian englantia vastaanpäästä istuvan herran kanssa. Hän on hyvä opettaja ja aikaakin on yllin kyllin, sillä matka kestää kuutisen tuntia. Yllättäen, molemminpuolisista ymmärtämisvaikeuksista huolimatta, käymme hyvin hedelmällisen ja valaisevan keskustelutuokion. Vertailemme intia/läsimaista kulttuuria ja niiden eroavaisuuksia.

Avioliitto. Intialaisilla avioliitto on elinikäinen sopimus, johon vaikuttavat monet tahot, kastit, suvut, perheet, hääparia unohtamatta. Hääjuhla kestää viisitoista päivää ja morsiamen suku hoitaa järjestelyt. Naisilla avioliiton merkinä on molemman jalan etuvarpaassa sormus. Miehet eivät kannata sormusta tai muutakaan näkyvää merkkiä avioliitosta.

Vanheneminen. Intiassa perhe huolehtii vanhuksistaan. Ellei ole omaa perhettä, veljen tai siskon perhe ottaa huolehtimisvastuun.

– Ellei ole niitäkään? kysymme.

– Mahdoton ajatus, tuumaa mies. Jokaisella on suku. Suku on kuin lehtipuu, joka kaiken aikaa työntää uusia lehtiä ja jokainen lehti on uusi suvun jäsen. Orpous lienee täällä tuntematon käsite. Kuitenkin törmäämme täällä aika ajoin kerjäläisiin, ns ”sitting people”.

Suhde musiikkiin. Intialaiselle musiikki on kaikkialla, kaikessa ja jokaisessa. Mikäli todella haluat löytää sen itsestäsi, hankit gurun, eli henkisen oppaan, opastamaan musiikkiäsi johtavalle polulle. Intialainen musiikki on luonteeltaan sisältä kumpuavaa ja improvisaatioon perustuvaa, ei niinkään ulkokohtaista toteuttamista tai tulkintaa.

Laskeudumme bussista Badamin pikkukaupunkiin. Majoitusjärjestelyt kohtavat yllättävän vastuksen. Läheisillä vuorilla kuvataan Bollywood-seikkailu-

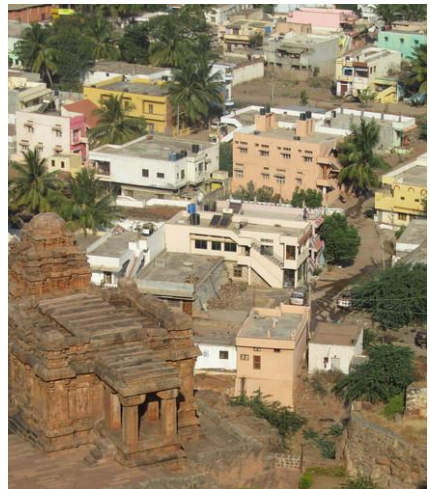
elokuva, ja kaikki majoituskohteet tuntuvat olevan täynnä. Onnistumme kuitenkin saamaan vaatimattoman huoneen (lue: melkoinen läävä) hyvällä sijainnilla kaupunkiin tutustumista ajatellen.

Kerran suuri hallitsija, maharaja, perusti Chalukyan valtakuntansa keskustan näiden pyhien vuorten juurelle. Väki luotti hallitsijaan muuraten pienet talonsa tähän hiljalleen muovautuvaan kaupunkiin. Talojen väliin muodostuvilla pikkukujilla liikkui ihmisten lomassa lehmä ja muita eläimiä. Ihmiset söivät pääasiassa kasviksia, riisiä ja vihanneksia, jotka tarjoiltiin banaanipuun lehden palaselta. Ruokailun jälkeen ruoantähteet banaaninlehtineen viskattiin ikkunasta kujalle, josta sen tuossa tuokiossa lotaisi mahaansa ohikulkeva lehmä. Lehmälantaa käytettiin kuivattuna tulisijoissa polttoaineena. Aamuisin asukkaat lakaisivat mahdolliset palavat jätteet talonsa edustalta poltettaviksi pienissä keoissa.

Viisi kuukautta vuodesta monsuunisaatteet huuhtoivat kaupunkia ja sen katuja pesten ne putipuhtaksi. Varsinaista jätehuoltoa ei näin ollen tarvittu lainkaan. Teimme kiinnostuneena testin parilla kananluulla ja kourallisella riisiä. Veimme ne hyvälle tarkkailupaikalle nähdäksemme mitä tapahtuu. Alle kolmessa minuutissa ohikulkeva possu löysi aarteen tehden siitä selvää. Toimii...

Sitten tuli muovi. Moni puu-, tai bambuvalmisteinen tarve-esine korvattiin muovisella vastaavalla ja lähes kaikki tuotteet pakattiin muovin ja kannettiin kotiin muovikassissa. Me turistit, joiden vatsa ei kestä täkäläistä juomavettä, ostamme veden pulloitetuna. Sitä myydään litran, kahden ja viiden litran muovipulloissa eikä minkäänlaista palautusjärjestelmää tunnu olevan. Kaikialla lojuu muovia. Kadunvarret, rannat, rakentamattomat tontit ja kuivuneet joenuomat ovat tulvillaan erilaista muovijätettä, se kun ei lehmälle mielusti maistu.

Badamin, ja myöhemmin tulimme myös huomaamaan, että koko Intian viehätys piilee sen johdonmukaisessa sekasorrossa.

Näkymä vanhaan kaupunkiin, Badami 21.1.

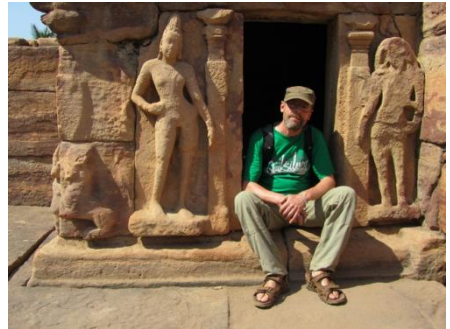
Meistä ollaan muukalaisina ylen kiinnostuneita, mutta täällä ei tyrkytetä koko ajan jotain ostettavaksi. Kaikkia kiinnostaa mistä olemme ja mitkä ovat nimemme. Erityisesti lapsilaumat juoksentelevat perässämme. Annamme yhdelle pojalle kuulakärkikynän, schoolpen, kuten hän itse sanoo. Hän on mielissään ja valitettavasti emme voineet jakaa kynää jokaiselle, vaikka ottajia olisi ollut. Seuraavana päivänä kävellessämme vuorille ihaillaksemme temppe-
lirakennelmia kuljemme koulun ohi, jolloin samainen poika kipaisee aurinkoisena vastaan ja näyttää kasvoja loistaen eilen saamaansa kynää. Tämä kynä tuli mitä ilmeisimmin hyvään käyttöön.

Rikshakuskit ovat hyvin kartalla meistä harvoista muukalaisista. Jokainen tuntuu tietävän mihin olemme milloinkin menossa. Ilmeisesti ammattikunnassa sana kiertää.

Vuoren kylkeen on louhittu 500-luvulta lähtien neljä temppe-
liä, Shivalle, Vishnulle, Mahavishnulle ja viimeisenä Jainatemppe-
li. Huikeita suorituksia! Ihailemme mykistyneinä taidokkaita korkokuvia yrittäessämme samalla saada tolkkua oppaamme selvityksestä hindujen loputtomista jumalista ja niiden inkarnaatioista. Ja tämä kaikki vielä intianenglanniksi...

Teemme myös retken Pattadakaliin, jossa pienellä alueella on monta erityy-

listä temppe-
liä. Alue on ollut eräänlainen arkkitehtien kokeilu-/ideanmyyntikenttä – kuten meillä asuntomessut – jossa haettiin rahoittajaa rakennushankkeille. Varsinaiset temppe-
liet rakennettiin sitten oikeaan kokoon hallitsijan, tai papiston valitsemaan paikkaan.

Utta ja vanhaa - 22.1. Pattadakal

23.1. Ombeach, Gokarna

Istumme pitkästä matkasta raukeina terassilla kylmän olutlasin äärellä. Kaikki asiakkaat ovat lännkäreitä, kielestä päätellen pa. venäläisiä ja ranskalaisia. Tarjoilijat ja keittiöväki taasen ovat intialaisia. Menu on luonteeltaan kansainvälinen ja The Beatles soi kaiuttimista. Että tällainen Intia tällä kertaa...

Yritimme saavuttuamme majoittua itse Gokarnan kaupunkiin, mutta täyttää tuntui olevan sillä saralla. Ystävällisesti meidät opastettiin tänne Ombeachille, josta saimme huoneen bambumajasta.

Gokarna on erityisesti hinduille pyhä pieni rannikkokaupunki jonne tehdään

paljon pyhinvaellusmatkoja; onhan täällä mm. pyhä järvi ja omat temppelit Shivalle, Ganeshalle ja Balajille. Kaiken aikaa on menossa joku puja, eli palvontameno. Kulkueet, kellon kilistely ja rummuttelu läpi yön on täällä osa yhteistä arkea.

Itse kaupungin lisäksi täällä on neljä isoa hiekkarantaa. Pohjoisesta luetellen Townbeach, Kudlibeach, Ombeach (jossa siis olemme) ja viimeisenä Paradisebeach. Kuulemme Fiskarilaisten M.O:n ja P.N:n majailevan Kudlibeachilla, siispä lähdemme heitä moikkaamaan. Patikointiakin on polkua pitkin vain vaivaiset 20min. Meiltä matkaan menee yli kaksi tuntia päivän kuumimpaan aikaan. Valitsemme heti väärän polun joka vähitellen osoittautuu eläinten tekemäksi ja paikoin umpeen kasvaneeksi. Lepäämme välillä varjopaikassa hörppien uhkaavasti hupenevaa vesivaraamme. Kuin ihmeen kautta selvitämme itsemme Kudliin, jossa M.O:n seurassa tankkaamme itseemme vettä osapuilleen litran / sierainpari.

Tämä paikka on selvästi hippien suosiossa ja sanotaankin, että Ombeach on paikka jonne pistäydytään joksikin päiväksi kun taas Kudlissa asustellaan eri vaatimattomuustasoisissa mökeissä pidempiä aikoja. Mekin muutamme tänne, sillä paikka on kävelymatkan etäisyydellä itse kaupungista.

Näiden päivien merkittävin uutinen on ruokamyrkytys jonka M.O:n kanssa saamme yhteisen illallisen päätteeksi. Meistä jokainen tilasi erilaiset annokset vaikkakin vaikutus oli sama; pakki kaikilla totaalisen sekaisin. M.O. ja S. selviävät vuorokaudessa kuntoon, mutta K. tekee voimallisen stereotyhjennyksen pytyllä istuessaan ja huomaa kävelemisen olevan sen jälkeen hyvin tuskallista. Epäilemme revähdystä pakaralihaksensa.

Onnistumme vihdoin majoittumaan Gokarnan keskustaani Hari Priya nimiiseen siistiin ja ystävällishenkiseen majataloon. Täältä on vaivatonta tehdä tutkimusmatkoja eri puolille kaupunkia ihmettelemään intialaisten elämänmenoa ja hindujen touhuja. Majatalon pihalla on pieni temppeli jonka ympärille rakennetaan uutta taloa; vanhemmillemme, saamme isäntävältä kuulla. Parvekkeeltamme on oivallista seurata niin rakennusvaiheita kuin temppelissä suoritettavia päivittäisiä menoja. Näitä menoja tuntuu tosiaankin riittävän ja saamme kuulla isäntäväen sukulaisen n. 200 vuoden takaa olleen pyhimys. Tämä temppeli on pyhitetty hänelle. Eräänä päivänä paikalle saapui ryhmä pyhiinvaltajia kunnioittamaan hänen muistoaan, joten kyseinen pyhimys lienee laajemminkin tunnettu.

Sitten paikalle saapuu R. joka huikkaa ”heit” ja asettuu naapurihuoneeseen. Meillä on yhteinen parveke jossa viih-

dymme iltaisin kynttilänvalossa vaihtaan kuulumisia matkamme varrelta. Paikka on niin mukava, että viihdyimme täällä parisen viikkoa.

Aasiassa reppuilevat Reppulit

Värikäs matkakertomus jatkuu jälleen seuraavassa numerossa! Matkakertomuksen kuvia voi käydä katsomassa osoitteessa: www.katripailos.com

Estepona 9.-16.11.2013

Alkusanat: tämä tarina on kirjoitettu vuorotyönä kappaleittain nykyisen ja edellisen puheenjohtajan toimesta.

A-P

Vaativuus kaunistaa tämänkin tarinan. Muutoin tämä tarina ei edes kaipaisi sen kummempaa kirjaamista osaksensa mutta nyt viimein noin 10 vuoden lupauksen jälkeen veljeni Jani lunasti lupauksensa ja lähti matkaan. Tai rohkeni lähteä matkaan, lentäminen

ei ole Janista mukavaa. Niin meidän reissumme kuin monen muunkin golfiin hurahdaneen ja hurahdamattoman matka suuntautui Malagaan, tarkemmin sanottuna siitä vielä n. 30km länteen Gibraltarin suuntaan Costa del Solille, Espanjan aurinkorannikolle. Omat suunnitelmani liittyivät pallon lyömiseen, Jani kertokoon osaltansa.

JANI

Kyllä, näin siinä sitten pääsi käymään. Mielelläni en tuohon lentävään koneeseen tykkää mennä tai sillä matkustaa, koska siinähan tosiasiasa kuitenkin istut teräsputkessa ja toivot, ettei mikään mene vikaan. Itse et voi käytännössä asiaan vaikuttaa millään tavalla, joten siksi autolla matkustaminen on huomattavasti miellyttävämpää. Toki useamman tuhannen kilometrin matkan taittaminen vaatii tällöin paljon aikaa ja vaivaa, joten kyllä tuon nyt kerran "vuosikymppiä" kestää.

Lupaukset on pyrittävä aina pitämään, vaikka sitten viiveellä mutta kuitenkin.

A-P

Reissumme aikana kävimme muutaman kerran Fuengirolassa, tai siis "Fugessa" kuten sitä paikallisesti suomislangilla nimitetään. Fuengirolassa ja sen ympäristössä asuu tällä hetkellä n. 30000 suomalaisen yhteisö. Pääosin suomalaiset ovat hankkineet majapaikkansa Los

Bolichesista tai Los Pacosista mutta suomalaisia, kuten muitakin kansallisuusia, löytyy koko Aurinkorannikon leveydeltä. Ja ei varmaankaan yllätys, nopeimmin kasvava kansallisuus löytyy tuosta ihan meidän nurkalta.

JANI

Yllätyksekseni huomasin, että jonkin sortin häiriytymä pääsi iskemään ja totesin hämmästyksekseni, että minähän ajan golf-autolla pitkin viheriöitä kuskaten vuoroon niin Tuurea kuin Ari-Pekkaakin väylältä toiselle. Tuo kokemus kokemuksena oli kyllä mieleenpainuva, ainakin kentän ja siltä avautuvien maisemien osalta. Tuosta pelistä en itse juurikaan mitään ymmärrä, kuin sen että isot miehet hakkaavat pientä valkoista palloa pitkin viheriöitä ja laskevat pisteitä (?!!). Ohessa on pari kuvaa väyliä varrelta. Suomesta ei taida ihan vastaavia kenttiä korkeuseroineen löytyä, mutta hyviä kenttiä löytynee meiltäkin, sillä aktiivisia harrastajia, siis golfin pelaajia tulee koko ajan lisää ja lisää.

JANI & A-P

Ja siitä pallon lyömisestä ei sitten enempää. Kävimme myös vuoristokaupunki Rondassa sekä tarkastamassa Ison Kiven eli "The Rock" sijainnin. Marbellan Puerto Banus tuli tutuksi kuten Benalmadenan venesatamakin. Karaokeakin toki lauloimme useana

iltana ja tässä harrastuksessa myös Tuure oli aktiivisesti mukana (golfin lisäksi). Ympäristö solidaariselle laulu-harrastukselle on kovin suotuisa eli paikkoja löytyy moneen makuun eikä olla "häiriöksi tutuille" vieraalla maalla. Aika näyttäköön miten tämä asia vielä kehittyy ☺.

Ari-Pekka ja Jani Tynys

Episodeja elämäni varrelta

Pirjo Tynys

No niin, tähän kirjoitan tänään, kiinalaisen uuden vuoden aattona, anno domini 2008. On alkamassa mainitsemani kalenterin mukaisesti Rotan vuosi neljän tunnin kuluttua.

Olin aamulla pyhästi vannonut; että tänään Pirjo, sinun tulee olla kunnon aviovaimo, perheen äiti. Pestä pyykit, järjestää kuntoon edelliset pestyt jo kuivat vaatteet. Myös tiskata astiat, suoriutua normaaleista "jätöskor-

jailuista” (= Kerätä illan aikana pois otetut likaiset sukat ja t-paidat, pitkin huoneita unohtuneet kahvikupit ja käytetyt lasit. Korjata roskikseen appelsiinin ja mandariinin kuoret sekä kaikki mahdolliset keittiöpaperi- ja paperinenäliinatuotokset. Kasata luetut, tuoreet päivälehdet sekä tehdä yleissiivoukset. Katsoa, jos joku vieras erehtyisi ovikelloa soittamaan ja meille tulemaan, että hänet häpeämättä siivoamatta enemminkin, voisi sisään laskea). Oli siis kyseessä normaali aamu perheessämme. Ihan kuten monessa muussa suomalaisessa perheessä olettamukseni mukaan. Luonnollisesti valmistella mahdolliset ruoat, kun isä ja poika saapuvat raskaan työpäivän jälkeen kotiin.

Olin päättänyt suoda tämän alkaneen päivän rakkaalle perheelleni, tilata ”taas vaihteeksi” matkat ensi sunnuntaiksi Tallinnaan hakemaan lääkevarastotäydennystä niin ihottumaani, jota on kestänyt kohta jo lähes kahden vuoden ajan sekä ostamaan sieltä myös muita hyviksi osoittautuneita lääkkeitä. Saahan niitä täältä kotimaan apteekeista ja luontaistuotekaupoista, mutta tuntuu eläkerahoissa aika suurelta erolta, kun Tallinnassa yksi purkki maksaa vähän yli 2 euroa ja Suomessa luontaistuotekaupassa sama tuote 10 senttiä vaille 40 euroa. Yksi purkki

riittää kuukaudeksi ja niitä olen joutunut käyttämään useamman kuin yhden. Venäjältä sain Petroskoista yhden tuubin erinomaista psoriasisvoidetta, mutta lisähankinta on tullut varsin hankalaksi. Petroskoin hinta oli sikäläisittäin katsottuna hinnakas, mutta ostin sen kuitenkin. Nyt olen sitä yrittänyt saada ”kissojen ja koirien” avulla lisää, sillä aine oli todella tehokas. Sitä ei saa Suomesta, ei Virossa. Pietarista saantipaikka olisi lähin, mutta Suomen lääkelaitos tai tulli voi ”ystävällisesti” puuttua asiaan. Amerikasta saisi tilata 80 dollarin hintaan yhden tuubin. Lisäksi tulevat posti- ja tilauskulut sekä edelleen on riski tulla kanssa. Venäjällä tämä 75 gramman voidetuubi maksaa viidestä seitsemään euroon. No, hätä keinot keksii. Käännätin sisältölistan ja vaikuttavaksi perusaineeksi löytyi sinkki. Pirjo marssi välittömästi Kouvolan apteekkiin ja osti sinkkisalvaa. Sekoitti siihen muut perusosat lähes luettelon mukaisesti ja viikko on mennyt ja yhdeksän kuukautta avoinna ollut jalka on ensimmäistä kertaa ummessa. Ihottuma oli levinnyt ja levinnyt. Sitä oli tullut muuallekin vartaloon. Ranteesta se leikattiin sydämentahdistuksen yhteydessä ja tutkittiin epäilyksen oltua melanooma tai tyvisolusyöpä elokuussa 2006. Patologin vastaus oli: Ei aikaisemmin tavattu, tuntematon pso-

riasis-muoto. Ei syöpäsolutta. Vastaus oli toki positiivinen tieto, mutta leikkauksen jälkeen tämä "ei aikaisemmin tavattu" alkoi levitä kasvaen myös takaisin leikattuun ranneselkämukseen. Petroskoin tuubi riitti ranteeseen. Kokeiluahan se oli. Jospa tuo auttaisi. Auttoi, mutta ainetta oli liian vähän. Nyt osannen sen sekoituksen tehdä itse ja toivottavasti tämä omatoimitohtorointi tuo avun. Se, mistä tämä alun alkua lähti liikkeelle, ei tohtorointi, vaan ei aikaisemmin tavattu psoriasis, oli hirvikärpäsen puremasta ja tiedän, etten ole ainut, joka tämän on samalla tavoin saanut.

Olin sanonut ja vakuuttanut itselleni; tänään et kirjoittele juttujasi tietokoneelle, vaikka kuinka kiinnostaisi, vaan annat aikasi lähimmillesi! Taas olen hitsautunut tähän koneelle.

Rakas aviomieheni oli hävinnyt teille tuntemattomille. Kuitenkin, tapansa tuntien, lähetin tekstarin. Missä olet, armaani, et kai vaan taas polvi turvoksissa työmaalla laatta-poikana? Puhelin näytti, että Tuure soittaa, mutta puhelin ei hälyttänyt lainkaan. Painoin vihreää vastausnäppäintä huutelemalla haloota. Tuure vastasi, täällä ollaan! Hän oli työmaalla. Ei siinä mitään pahaa ollut, päinvastoin, mutta... Mieliku-

vani menneiltä vuosikymmeniltä alkoivat taas takautua. Tämä ei voi olla totta! Jos ja kun saan, eli jos Luoja suo, mahdollisuuden kirjoittaa ja kertoa kaikesta tapahtuneesta vuosikymmenten varrelta, ymmärtänne vähäisissäkin määrin, mitä tarkoitan. Jos minä jaksoin kestää kolmen lukuvuoden ajan opettajani kysymyksiä vastaten, mistä vastaus löytyy, enkä vastata esitettyyn kysymykseen, mietin 3 x 300 päivää tekevän yhteensä 900! Onko mitään järkeä kirjoitella näitä elämäni tarinoita ja jaksako niitä kukaan koskaan lukea. Jos kerron tapahtumista lähes 60 vuoden ajalta, luulen aikaa menevän useamman vuoden päivät. Tämä elämäni on ollut vaiherikasta, täynnä mitä kummallisimpia tapahtumia. Niihin ei ole tarvittu satuja ja tarinoita, vaan mielikuvitusta ja sitkeyttä ns. eloonjäämistelusta selviytymiseksi. Ehkä joku kuitenkin voi löytää helpotusta lukiessaan muiden vaikeuksista tai hauskuuksista, iloista, suruista, onnistumisista sekä epäonnistumisista. Tämä on ollut elämää ja tästä elämästäni saan kiittää vain ja ainoastaan yhtä: Häntä, Korkeinta, joka on suonut armonsaan tämän kaiken. Muistakaa aina: Ihminen päättää, Jumala säättää! Tapahtuipa sitten mitä tahansa.

Tuure tuli poikkeamaan kotiin lähtien edelleen toiseen työkohteeseen,

Taavettiin. Nuorin lapsistamme, Jani, jatkaa tätä rakentamisen sarkaa. Omakotitalo on valmistumassa, emme tiedä, muuttanammeko sinne itse. Tilaa olisi, mutta... Nämä elämisen edellytykset ja selviämiset kaikkine kustannuksineen pitää ottaa aina huomioon, jotteivät nämä maalliset rasitteet koituisi kenellekään liian suuriksi.

Sain makaronilaatikat uuniin ja päättin tiskata astiat. Avasin kuivauskaapin ovet laitettuani astiat altaaseen valmiiksi pesua odottamaan. Silloin räsähti: kaapista putosi kattilan lasinen kansi alas, ensin otsalohkoon ja sitten altaaseen. Katsoin ja totesin. Mikään ei ihme kyllä, mielestäni särkynyt. Mutta totuus oli toisenlainen. Sirpaleita oli joka puolella. Pöydällä, lattialla. pystyssä sormien päissä! Tämä ei voi olla totta! Pistin käteni altaaseen, sen pohjalle. Siellä oli lähes litran lasipurkillinen silppua. En tätä kirjoitassani tiedä, mitä rikkoutui. Siivosin jäljet ja totesin itseni hiljaiseksi. Olin taas, räsähdyksen tapahduttua manannut varmasti jotakin "äidin alapäästä". Tämäkään ei ole, valitettavasti, minulle uutta. Temperamentti tuntuu joskus kuohahtavan. Ei kai sinullekaan, rakas mahdollinen lukijani? Tämä on sitä elämää. Sitä et kuitenkaan voi ostaa tai teeskentelemällä voittaa. Olemme ihmisiä,

vikoinemme ja murheinemme. Olkaamme kuitenkin aitoja ihmisiä.

En ole koskaan hyväksynyt ja sopeutunut turhiin kiroiluihin ja manauksiin. Muistan aina tilanteen, johon jouduin 1980-luvun alkupuolella. Olimme puolisoni kanssa sopineet tekemämme niin työt kuin harrastuksemme yhdessä toistamme tukien, mikäli se vain on mahdollista olosuhteet huomioon ottaen. Teimme kouvolaalaiselle rakennusliikkeelle töitä. Tuure muurasi ja teki takat. Minä laatoitin ja saumasin. Sähköasentaja oli Jaalasta, Vanhempi mies, joka käytti joka lauseessa, mitä sanoi, useampia kiro sanoja. Äidin alapää oli käytetyin sana. Minua tämä ärsytti suunnattomasti ja niinpä ajattelin kysyä häneltä, miksi hän näitä sanoja viljelee. Oli ruokatunti ja kävimme istumaan kukin parhaaksi katsomallaan tavalla autotalin lattialle. Kaivoimme termoskahvit ja eväät esille. Taas se kiroilu alkoi ja minä kysymään. Kuulepas ystäväni! Vieläkö sinun äitisi elää? Herra Ahola vastasi että ei, mutta kiinnostuneen ilahtuneesti intoutui kysymään puolestaan. No, tunsitko sinä sitten minun äitini, johon minä lakonisesti vastasin että, en. Miksi sinä minulta tällaista kysyt, jatkoii mies, jos et kerran tuntenut äitiäni. Vastasin kohteliaasti ja kunnioittavasti: "Ajattelin vain että, kun sinä-

kin näytät olevan jo vähän minua vanhempi mies ja kun meillä Karjalassa on ollut aina sellainen tapa ja kunnioitus äitiä kohtaan, ettei hänen alapäättään saa kiroilussa mainita äidin eläessä, niin ajattelin vain, että hänen täytyy olla jo edesmennyt, kun sinä tuota sanaa niin viljalti viljelet.” Mies meni aivan mustanharmaaksi, ei puhunut eikä pukahtanut. Tuntui suuttuneen ja loukkaantuneen sydänjuuriansa myöten, ei kyllä kiroillut minun kuulteni sen jälkeen. En tiedä muualla käyttäytymistään. Sain kuitenkin kuulla rakennusliikkeen omistajalta hänen ja äitinsä olleen Karjalan evakkoja ja isän jääneen rintamalle. Minä tunsin itseni taas kerran ”pahaksi Pirjoksi”.

Miksi en voi pitää tuota nenäni alla olevaa aukkoa kiinni. En siis näytä osaavan käyttäytyä. Minulle itselleni tuli syllinen olo.

Unenomaisia mielikuvia ja unia

Ensimmäinen muistikuva, jolle en ole löytänyt selitystä vielä tähän päivään mennessä, tulee tapahtumasta, jota ei ole tässä elämässä tapahtunut. Muisto siitä on kuitenkin urautunut mielentajuntaan selkeänä. Olen yrittänyt sitä selvittää, mutta mahdollisuuksiahan siihen ei ole eikä voi edes tulla. Kuitenkin kaksi tapahtumapaikkaa on elämäni aikana aikuisiällä vastaani tullut, toinen Karjalan kannakselta ennen

Terijokea, toinen taas Helsingistä. Kun tulen näihin mainitsemiini paikkoihin, joka kerran tuo outo mielikuva nousee silmiini, vaikka kuinka panen silmät kiinni ja vakuutan itselleni: ”Pirjo, sinä et ole järjisäsi, vaan mielikuvituksen rakentaa muistikuvasi.” Näin se varmaankin on, mutta kerron koko tarinan, jolle siis ei ole olemassa todellisuuspohjaa.

Asumme jossakin Venäjällä. Olen pieni tyttö kotona isoisäni kanssa. Isoisän, jota olen aina sanonut vain Papaksi. Hän on iso pitkä mies, jonka tumma tukka on päälaelta jo hieman harventunut. Hänellä on uurteiset, mutta ei laihat kasvot ja niitä koristavat komeat viikset. Olen enintään kahden vuoden ikäinen, mutta olen yksin papan kanssa kotona. En osaa vanhemmistani kertoa muuta kuin, että odotamme heitä Pietarista illaksi kotiin. Elämme 1900-luvun alkupuolta. Meidän kotimme, pieni harmaa hirsistä rakennettu mökkimme on Pietariin vievän tien oikealla puolella, pikkuisen peltotilkun laidalla, ehkä parikymmentä kilometriä Terijoen Suomeen päin. Tien vasemmalla puolella on iso kivikkorinteinen mäki, jolla kasvaa suuripuustoista sekametsää. Jokunen kuusi, mäntyjä, koivuja sekä paljon isoja haapoja, joiden lehdet kahisevat tuulessa. Joidenkin haapojen lehdet ovat alapinnaltaan kuin hopeisen nukan peittämiä. Meillä on hevonen, yksi kirjava lehmä, sika, lammas sekä pari kanaa. Tuvan pankouunissa on tuli ja savu

nousee harmaana rauhallisesti kohti taivasta. On syksy. Koivujen lehdet ovat keltaisia ja suurelta osin jo pudonneet maahan. Haavat ovat kirjavan keltapunaisia ja pudottavat lehtiään jokaisesta tuulenhenkäyksestä. Maan pinta on valkoisen huurun peittämää ja maahan on satanut vähän lunta. Sisällä on lämmin ja turvallinen olo.

Pappa avaa tuvan oven katsellen ja kuulostellen, josko vanhemmat olisivat jo tulossa kotiin. Yht'äkkiä hän ryntää pitkin harppauksin takaisin sisään kuin olisi tuli merrassa ja sieppaa minut syliinsä, kietaisee viltin ympärilleni ja juoksemme hevoson luo ulos. Hän toppaa minut rekeen selittäen hädissään, että nyt istut siinä ihan hiljaa. Pappa valjastaa hevoson vauhdilla ja rauhoittelee, etten pelkäisi ja sanoo: "Nyt meidän on lähdeävä täältä lujaa karkuun. Tsaarin miehet ovat tulossa, meidän on paettava Suomeen, sillä ne muuten tappavat meidät!" Me lähdimme hevosella kovaa vauhtia kohti kaukaista Suomea. Vanhemmista ei ollut tietoa, ei aikaa ajatella, missä he olivat.

Reen jalakset löivät tulta, mutta vauhti oli kovempi kuin pelko. Koti jäi taakse. Jo näkyvissä ovat ratsukot sapeleita heiluttavine ja huutavine kasakoineen pelottivat karmasti. Minua harmitti, kun lehmä ja lammais jäivät kotiin, kun lehmäkin oli vielä ummessa. Minä niin odotin siltä pientä vasikkaa, jota saisin hoitaa.

Me matkasimme monta päivää. Saimme jostakin aina vähän ruokaa, mutta nälkä oli ja väsymys uuvutti pappaa ja pientä tyttöä. Sitten, muuttaman päivän matkattuamme, näkyi valtava määrä valoja. Tulimme suureen kaupunkiin, jonka nimestä ei pienellä tytöllä ollut mitään aavistusta. Oli pimeä, musta iltayö. Hevonen klompsutteli hitaasti rekeä vetäen mäenvieritietä alas kohti toisella mäellä näkyvää suurta, punatiilistä rakennettua kirkkoa. Kirkon torniseinässä oli valtava kello, jollaista en koskaan ennen ollut nähnyt. Kun kirkko risteineen ja kelloineen näkyi, kietaisi pappa kätensä ympärilleni ja kyyneleet pitkin väsyneitä poskia valuen sanoi: "Kuulehan lapsukaiseni pieni. Nyt me olemme pelastuneet. Enää eivät saa meitä tsaarin miehet kiinni eivätkä tapettua. Olemme turvassa."

Arvatkaapa, miltä minusta tuntui, kun ensimmäisen kerran 1970-luvun lopulla näin tuon kuvailemani paikan Pietarin tien varressa lahoamassa olevine hirsimökkeineen. Ja kun menen Helsinkiin ja alamme laskeutua Vallilan rinteestä kohti Sturenkadun päätä, on se mielikuvani mukainen kirkko torneineen ja kelloineen juuri siinä oikealla puolella vastaan ottamassa tulijoitaan.

- Kummasti kulkee elämän virta. Missä ja mikä on elämäni hinta? -

Episodeja elämäni varrelta jatkuu seuraavassa numerossa

Sihteerin terveiset

Hyvää kuluvaan vuoteen 2014 sukuseuran jäsenille perheineen!

Jälleen on vuosi vierähtänyt viimeisestä kirjoituksestani.

Työtehtäväni jatkuvat edelleen yhtä kiireisenä joskin kiireisempänä saman firman palveluksessa nyt esimiestehtävissä.

Vuoden kuluessa on ehtinyt tapahtua kaikenlaista perhepiirissäni. Niistä merkittävin tapahtuma on rakkaan anoppini pois nukkuminen. Hän oli niitä ihanimpia ihmisiä, jonka kanssa voi puhua ihan mistä asiasta vaan, osasi kuunnella ja antaa hyviä neuvoja. Hän ei halunnut kenenkään kärsivän, vaan oli halukas auttamaan ja halusi, että kaikilla olisi hyvä olla. Hän oli ihmissläheinen.

Toivotan Onnea kaikille vuosia täyttäneille. Onnea myös uusille tulokkaille, jotka ovat syntyneet tähän sukuun. Toivonkin, että ilmoitatte minulle tai jollekulle muulle hallituksen jäsenelle uusista tulokkaista. Sukukirjaankin olisi hyvä saada täydennystä, kun joskus seuraava uusi painos julkaistaan. Kas-teessa nimensä saaneet tulokkaat voi kirjaa varten ilmoittaa postitse Ahti Kopperille, Ruoritie 11, 82500 Kitee tai sähköpostilla ahti.kopperi@kolumbus.fi tai jollekin hallituksen jäsenelle edelleen välitettäväksi.

Otan osaa omasta ja Sukuseura Tynsyn puolesta poisnukkuneiden omaisille.

Minut tavoitatte iltaisin ja viikonloppuisin parhaiten puhelimitse sekä ma - pe klo 08.00 - 16.00 työsähköpostista. Tietoni löytyvät tästä lehdestä hallituksen jäsenten yhteistiedoista.

JÄSENMAKSUASIAA

Tämän lehden mukana tulee jälleen jäsenmaksulappu ja siksi muistutankin, että **MUISTAKAA LAITTA VIITENUMERO LASKUA MAKSAESSANNE JA MAKSAAKAA LASKUNNE ERÄPÄIVÄÄN MENNESSÄ.** Näin minun on helpompaa seurata jäsenrekisterin ajan tasalla pysymistä. Kiitos!

Uusia jäseniä on jokunen liittynyt ja lisää kaivataan.

Toivotan tässä vaiheessa kaikille Hyvää kevään odotusta!

Terveisin Pirjo P. Tynyn

SUKUSEURA TYNYS RY

Perustettu vuonna 1992

**SUKUSEURA
TYNYS**

HALLITUKSEN YHTEYSTIEDOT

Ari-Pekka Tynys

p. 050 595 1228

puheenjohtaja

tap.tynys@suomi24.fi

Kuhilaskuja 5, 45150 KOUVOLA

Veli-Matti Tynys

p. 0400 551 317

varapuheenjohtaja

veli-matti.tynys@elisanet.fi

veli-m.tynys@helaakoski.com

Kaivopolku 2, 45360 VALKEALA

Jani Tynys

p. 050 530 0462

jani.tynys@pp1.inet.fi

Itäinen Puistotie 16, 54500 TAAVETTI

Simo Tynys

p. 0400 491 720

simo.tynys@gmail.com

Sinitiaisentie 5, 45370 VALKEALA

Risto Henttu

p. 040 733 4691

henttu.risto@pp1.inet.fi

Torpparinpolku 21, 49410 POITSILA

Pirjo P. Tynys

p. 040 778 9798

sihteeri, jäsenasiat, rahastonhoitajan
asiat, leikekirja

pirjo.tynys@itella.com

Kumputie 8, 54500 TAAVETTI

Lehden toimitus

Tonja Hatara

p. 040 761 8747

tonja@pp.inet.fi

Aineisto lehteen mieluiten sähköpostitse (kuvat jpg-tiedostoina).

SEURAPUOTI

Sukukirjaa on vielä jäljellä, sen hinta on jäsenille 30 euroa ja ei-jäsenille 35 euroa.

Isännänviirejä ja pöytästandaareja löytyy myös, viirien hinta on 60 euroa ja standaarien hinta 30 euroa.